

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Iustitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1627

II. Quodnam sit obiectum materiale fidei, seu complexum seu
incomplexum; idque tum totale communitatis tum etiam attributionis,
atque etiam formale Quod.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

fidei. Et v. 5. *Qui ergo tribuit vobis spiritum, & operatur virtutes in vobis, ex operibus legis? an ex auditu fidei?* hoc est, ex auditu doctrinæ fidei. Et v. 23. *Præsertim quam veniet fidei* (seu doctrinæ Evangelicæ fidei) *sub lege custodiebamur conclusi, in eam fidem; quæ reuelanda erat.* Et in symbolo Athanasij eodem sensu dicitur: *Hæc est fides Catholica.* &c. Quæ proinde significatio tametsi huius loci propria non sit, non est tamen ita aliena, quin subinde etiam in Theologica tractatione de fide, vsurpetur, & adhibeatur; quod quidem quando fiat, satis ex circumstantijs & subiecta materia intelligi poterit.

7 Eademque fidei acceptiones referunt etiam Alensis 3. part. q. 74. memb. 1. Bonaventura in 3. dist. 23. circa textum litera B. & Gabriel in 3. dist. 23. q. 2. qui addunt etiam quasdam alias, sed vel minus vltatas, vel sub præcedentibus comprehensas; in quod significet *cognitionem patriæ, aut fidei sacramentum* &c. Illud rectius, & ijs quæ diximus consentaneè Gabriel loc. cit. post vndecim fidei acceptiones ex Alensi relatas: *Hærum acceptionum inquit tres sunt magis in communi vsu: nam fides aliquando accipitur pro actu; quandoque pro habitu; quandoque pro obiecto. Pro actu est assensus veritatis reuelata. Pro habitu est habitus ex eiusmodi assensibus frequentatis acquisitus, vel immediate à Deo infusus, inclinans intellectum ad assentiendum veritatibus reuelatis. Pro obiecto est veritas credita, aut res per ipsum significata. Ex quibus omnibus colligitur, fidem in præfenti significare actum vel habitum intellectus, quo Deo reuelanti assenti-*

8 *mur.* Neq; verò Sectarij huius temporis vniuersim negant, esse aliquam eiusmodi fidem, siue pro actu, siue pro habitu Deo reuelanti credendi seu assentiendi, sumatur; aut aliquando in scripturis fidei vocabulum eo sensu accipi: sed in hoc turpiter errant, quod negent ipsi, hanc esse fidem iustificantem seu salutificam; quem errorem partim in materia de gratia q. 4. dub. 3. reieciimus; partim inferius q. 5. vberius refellemus. Hæc in præfenti de notione & significatione nominis fidei satis.

D V B I V M II.

Quodnam sit obiectum Quod fidei, seu complexum, seu incomplexum; idque tum totale communitatis, tum attributionis, atq; etiam formale Quod.

S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 1. 2. 6. 7. 8. 9.

9 *S* Vpponimus ex dictis tomo 1. disput. 1. q. 3. dub. 1. obiectum fidei, vti & cuiusque habitus intellectualis, multiplex esse. Et primo quidem generatim, aliud dicitur obiectum Quod; aliud obiectum Quo. Obiectum Quod, aliud est solum materiale; idque vel complexum vel incomplexum: hoc rursum vel est parziale solum,

vel etiam totale; aut communitatis, aut attributionis.

Aliud est obiectum formale Quod; quod est ipsum obiectum totale attributionis, cum adiuncta ratione formali Quæ, secundum quam, siue, ob quam obiectum illud materiale proprie ac perse ab habitu consideratur, quale in physica. v. g. dicitur esse corpus naturale vt naturale. Obiectum formale Quo, dicitur etiam ratio formalis obiectiua sub qua, vel propter quam alicui propositioni assentimur; & in quam proinde etiam ratio ipsius assensus resoluitur: siue illa ratio secundum se spectetur, quam Capreolus q. 4. prologi art. 1. vocat *rationem cognoscendi*; siue spectetur vt actu quasi informans obiectum cognitum; quo modo ab eodem dicitur *ratio cogniti.*

10 Quibus consentit S. Thomas hic q. 1. a. 1. vbi ait: *Cuiuslibet cognoscitui habitus obiectum duo habet, scilicet id quod materialiter cognoscitur, quod est sicut materiale obiectum; & id per quod cognoscitur, quod est formalis ratio obiecti. Sicut in scientia Geometriæ materialiter scita sunt conclusiones; formalis verò ratio sciendi sunt media demonstrationis, per quæ conclusiones cognoscuntur.* Et in 3. sentent. dist. 34. q. 1. a. 1. quæstiunc. 1. docet, in obiecto visus, obiectum formale (Quo) esse lumen, quod facit colorem actu visibilem, materiale verò, colorem. Et in eundem sensum Capreolus loc. cit. docet, formalem rationem obiectiuam alicuius habitus, dici illud, quod est causa cognoscendi obiectum, tanquam mouens intellectum ad cognitionem &c. vt fusius deduximus loc. cit.

11 Quibus positis, ad explicandam rationem fidei, de duplici eiusdem obiecto, Quod, & Quo, hoc & sequenti dubio distinctè agendum est; ita quidem vt hoc dubio primogenatim obiectum materiale fidei, tum incomplexum, tum etiam complexum; deinde verò etiam obiectum totale tum communitatis, tum attributionis, ac denique etiam obiectum formale Quod eiusdem fidei exponamus.

12 **ASSERTIO I.** Obiectum materiale fidei incomplexum, generatim loquendo, sunt omnes illæ res, de quibus elicitur assensus fidei: materiale verò complexum, sunt ipsæ veritates quibus per fidem assentiuntur. Ita S. Thomas hic cit. q. 1. a. 1. vbi ait: *Si consideremus materialiter ea, quibus fides assentit, non solum est ipse Deus, sed etiam multa alia &c.* scilicet vt ibidem ad 1. & 2. dicitur, ea quæ pertinent ad humanitatem Christi, & ad sacramenta Ecclesiæ, vel ad quascunq; creaturas, & omnia illa, quæ in sacra scriptura traduntur.

Eadem est communis Doctorum sententia. Ratio sumitur ex ipsa notione terminorum. Vocatur enim obiectum incomplexum habitus intellectualis, quod est subiectum prædicationis seu enunciationis, ad eundem habitum pertinentis; quales respectu fidei sunt res omnes, de quibus assensum fidei elicimus, seu de quibus per fidem aliquid cognoscimus. Obiectum verò complexum alicuius habitus intellectualis, sunt ipsæmet veritates, quibus per eundem habitum assentiuntur.

13 **ASSERTIO II.** Cum veritates fidei obiectum

eius complexum dicuntur, id non conuenit fidei, aut ipsis veritatibus fidei secundum se; sed tantum ratione nostri; qui videlicet eiusmodi veritates per modum compositionis apprehendimus. Ita S. Thomas cit. a. 2. vbi ait: *Obiectum fidei dupliciter considerari potest. Vno modo ex parte ipsius rei credita: & sic obiectum fidei est aliquid incomplexum; scilicet res ipsa, de qua fides habetur. Alio modo ex parte credentis: & secundum hoc, obiectum fidei (per modum veritatis credita) est aliquid complexum, per modum enuntiabilis. Nimirum quia, vt ante dixerat S. Thomas ibidem, modus proprius humani intellectus est, vt componendo & diuidendo veritatem cognoscat: & ideo, ea quæ sunt secundum se simplicia, intellectus humanus cognoscit secundum quandam complexionem: sicut è conuerso intellectus diuinus incomplexè cognoscit ea, quæ sunt secundum se complexa.*

14 Quare etiam Caietanus hic cit. q. 1. art. 2. ex mente S. Thomæ docuit, obiectum fidei per se esse aliquid incomplexum, loquendo non modo de rebus ipsis, de quibus aliquid creditur, sed etiam loquendo per se de veritate, quæ creditur; quæ si secundum se spectetur, & abstrahendo ab intellectu humano, nullam habet complexionem intellectualem, sed est ipsa connexio rerum inter se à parte rei existens. Quare etiam Angeli adhuc viatores, fidem eiusdem speciei cum nostra fide habuerunt; & tamen non ideo per modum compositionis (vt pote quæ Angelis non competit) fidei veritatibus assensu sunt. Quæ ratione etiam conciliari possunt diuersæ Doctorum sententiæ in 3. dist. 24. quorum aliqui dixerunt, obiectum fidei esse complexum, alij incomplexum. *Vtrumque enim vere opinatum fuit apud antiquos; & secundum aliquid vtrumque est verum, vt loquitur S. Thomas cit. a. 2.*

15 Notandum tamen quod S. Thomas docet eodem a. 2. ad 2. tametsi, vt dictum, obiectum fidei ex parte hominis credentis, loquendo de veritate credita, sit aliquid complexum; tamen actum credentis non terminari, vt loquitur S. Thomas, ad enuntiabile (hoc est, non formaliter ad ipsam enuntiationem seu notitiam apprehensiuam enuntiationis) sed ad rem. *Non enim formamus, inquit, enuntiabilia, nisi vt per ea de rebus cognitionem habeamus, sicut in scientia, ita & in fide.*

Ex quibus colligitur, obiectum fidei (eadem est ratio cuiusuis alterius habitus intellectualis) non ita dici complexum, quasi ipsemet assensus fidei pro obiecto (immediato) habeat aliquam propositionem re ipsa formatam in intellectu credentis. Hæc enim nunquam est sine assensu; sed includit ipsam notitiam iudicatiuam seu assensum, adeoque est actus, non obiectum fidei: & per se absurdum est, dicere, intellectum, dum aperte falsam propositionem apprehendit, cui dissentiat, prius errorem committere debere efficiendo mente, falsam eiusmodi prædicationem. Quin etiam fundamentum, quo nititur ea sententia siue persuasio, aperte falsum est: quasi videlicet apprehendi propositio non possit, nisi faciendò formaliter propositionem; cum tamen ad quamuis rei apprehensionem sufficiat, rem apprehensam obiectiue, non formaliter esse in intellectu.

16 Nec vero etiam existimari debet, ipsam notitiam complexam apprehensiuam, esse proprie obiectum Quod ipsius assensus seu fidei, seu alterius habitus intellectualis: non enim terminatur actus fidei (aut scientiæ) ad enuntiatile, inquit Sanctus Thomas loc. cit. Cuius etiam hæc aperta ratio est; quia actus fidei, aut scientiarum, non sunt actus reflexi, sed directi; neque conceptus seu notitiæ rerum signa sunt instrumentalia, quæ cognosci debeant, prius, quam res repræsentatæ cognoscantur, sed sunt signa formalia. Quare non possunt dici obiectum Quod, sed vt summum obiectum, Quo, per modum signi formalis, mediante, ipsa veritas obiectiua, quæ in ipsis rebus est, cognoscatur.

17 Sententia igitur nostra, & S. Thomæ est: obiectum fidei (per modum veritatis credita) esse complexum ratione nostri, non formaliter & intrinsecè, sed denominatiuè per denominationem extrinsecam ab ipso actu seu assensu fidei, seu etiam notitia apprehensiuam veritatis fidei.

Quod quidem nihil aliud est, quam ipsam veritatem reuelatam, complexè, hoc est, per plures conceptus, (intellectu tamen interim nullà omnino prædicationem seu enuntiationem, siue vt loquuntur, compositionem propositionalem formaliter faciente) apprehensam, notitiã scilicet complexa apprehensiuam, non iudicatiuam, (quas quoad hoc rectè distinguit Marfilii in prologo q. 2. a. 1.) esse obiectum fidei, cui assentimur: ita quidem vt non ipsa complexio intellectus sit obiectum, cui assentimur, sed medium, quo intellectus concipit, & assentitur veritati credendæ. Atq; hoc ipsum etiam est, quod S. Thomas indicauit, cum diceret, obiectum fidei esse complexum per modum enuntiabilis. Atque hæc generatim ad obiectum Quod materiale fidei pertinent. Nunc speciatim de obiecto totali (partiale enim nulla speciali opus habet explicatione) tum communitatis, tum etiã attributionis, ac deniq; de obiecto formali Quod agendum est.

18 ASSERTIO III. Obiectum totale communitatis fidei, non est aliud, quam ens in latissima acceptione, prout aliquam ad Deum habet attributionem, seu habitudinem. Hæc est mens S. Thomæ hic cit. q. 1. art. 1. & colligitur ex dictis superius, & in simili, de Theologia tom. 1. disp. 1. q. 3. dub. 1. Ratio est. Quia sicut Theologia, ita & fides, seu fidei assensus est de omni genere entis, etiam latissime accepti; vt videlicet comprehendit non solum Deum & creaturas quaslibet, sed etiam negationes & priuationes; quales cernuntur in peccatis, alijsque malis etiam naturalibus. In quem sensum etiam Marfilii libro 1. prolog. q. 2. a. 5. refert opinionem Ægidij assentientis subiectionem fidei, seu Theologiæ, ad quod omnia reducuntur sicut ad genus vniuersale, esse *Ens diuinum*: sed malim dicere, Ens Deum aliquo modo respiciens, vt notaui etiam tom. 1. disp. 1. q. 3. dub. 1.

19 ASSERTIO IV. Deus, seu veritas prima in essendo, est obiectum fidei tum primarium, tum etiam adæquatam, & totale attributionis. Prima pars traditur à S. Thomæ cit. a. 1. & est extra cōtro-

uerfiam

uerfiam. Ratio est; non solum quia Deus, cum utique sit obiectum aliquod fidei, ex dictis, omnibus alijs rebus creditis antecellit; sed etiam quia fides ipsius Deus est maxime necessaria, & ad salutem requisita, iuxta illud Heb. 11. v. 6. *Sine fide impossibile est placere Deo. Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, & inquirentibus se remuneratorem sit.* Accedit, quod fidei succedit, & ex parte obiecti respondet cognitio beatifica, iuxta illud 1. Cor. 13. v. 12. *Videmus nunc per speculum in enigmate, tunc autem facie ad faciem;* Visio autem beatifica utique circa Deum principaliter versatur, ut suo loco fusius dictum.

20 Secundam partem tradit S. Thomas cit. art. 1. ubi ait: *nihil sub assensum fidei cadere, nisi secundum quod habet aliquem ordinem ad Deum: prout scilicet per aliquos diuinitatis effectus homo inuatur ad tendendum in diuinam fruitionem.* Et ideo, inquit, etiam ex hac parte, obiectum fidei est quodammodo veritas prima (nimirum in essendo) in quantum nihil cadit sub fide, nisi in ordine ad Deum. Sicut etiam obiectum medicinae est sanitas; quia nihil medicina considerat, nisi in ordine ad sanitatem. Vbi S. Thomas expresse sentit, Deum esse obiectum fidei totale attributionis, ad quod scilicet omnia cætera obiecta referuntur. Eadem est communis Doctorum sententia.

21 Neque contrarium re ipsa videtur sentire Scotus in 3. dist. 25. q. 2. ubi ait: *Non potest autem dici, quod fides infusa habeat unitatem ex obiecto primo, scilicet Deo, quia Deus non mouet in ratione obiecti ad cognitionem omnium credibilium: nec in Deo, ut in obiecto, concipiuntur omnia credibilia, ut ex illo deduci possint: licet contineat omnia, ut causa effectiua omnium.* Quibus verbis non negat Scotus, fidem cæterorum obiectorum, quæ credimus, referri ad fidem ipsius Dei; sed solum negat, Deum in ratione obiecti mouere ad cognitionem omnium credibilium, ita ut ex eo deduci possint cætera: id quod tamen ad obiectum attributionis non requiri, dictum est tomo 1. disp. 1. q. 3. dub. 1.

22 Probatur eadem assertionis pars, tam ex Scriptura; quæ idcirco fidem passim appellat *fidem Dei*, siue *in Deum* siue *ad Deum*. Marci 11. v. 22. *Habete fidem Dei.* Item 1. Thefal. 1. v. 8. Hebr. 6. v. 1. &c. Tum ratione; quia fides principaliter spectat Deum, ac cognitionem Dei; cætera verò omnia obiecta credit propter Deum, & quatenus ad Deum manifestandum ordinantur, iuxta Prou. 16. v. 4. *Vniuersa propter semetipsum operatus est Dominus; utique etiam cognitionem fidei in credentibus.* Et Ephes. 1. v. 17. *Deus det vobis spiritum sapientiae, & reuelationis in agnitione eius: illuminatos oculos cordis vestri, ut sciatis, quæ sit spes vocationis eius, & quæ diuinitas gloriae hereditatis eius in sanctis; & quæ sit supereminens magnitudo virtutis eius in nos, qui credimus secundum operationem potentie virtutis eius.* Quibus verbis expresse docetur, reuelationem & illuminationem fidei referri ad cognitionem ipsius Dei. Idem habetur Coloss. 2. v. 2. *Instructi in charitate, & in omnes diuinitas plenitudinis intellectus, in agnitionem mysterij Dei Patris, & Christi IESU.* Idem habet Augustinus lib. 4. de ciuit. Dei cap. 20. ubi ait: *Fidei primum, ac maximum officium est, ut in verum credat Deum.* Et lib. 11. de ciuitat. Dei.

cap. 2. dicit, etiam ipsum Christum hominem esse viam, qua fides ad Dei cognitionem tendat.

23 Ex quibus colligitur primo, immerito à Caluino lib. 2. Instit. cap. 6. & lib. 6. cap. 2. reprehendi Theologos, quod obiectum fidei constituent Deum, & Christum taceant.

Non enim tacent; sed eundem ut Deum sub primario obiecto fidei comprehendunt; ut hominē verò, seu quoad humanitatē, non quidē primariū fidei obiectum statuunt; cum ut sic nō sit vltimus finis noster; sed secundū ei locū à primo tribuūt.

24 Secundò colligitur, falso Sectarios huius temporis, distinguentes inter fidem historicam, & iustificantem, principale obiectum fidei iustificantis constituere promissiones de remissione peccatorum per Christum. Nam ut tom. 2. de grat. dictum, & inferius q. 5. magis patebit, vna & eadem fides est, quæ credit Deo reuelanti (quæ isti nouē fidem historicam vocant) & quæ iustificat, ab Apostolo definita Hebr. 11. cuius principale obiectum est Deus, ut probauimus. Actū verò eius non esse fiduciam, sed assensum, partim dictum est dubio 1. partim magis patebit cit. q. 5.

25 ASSERTIO V. Obiectum fidei formale Quod est Deus ut Deus, siue sub ratione diuinitatis. Ita cum S. Thoma hic q. 1. a. 1. & apertius 1. part. q. 1. a. 7. Caietanus, Bannes, alijque interpretes hic cit. a. 1. Gregorius de Valentia q. 1. pun. 1. post Albertum in 3. dist. 23. a. 12. Alenfem 3. part. q. 79. memb. 6. & Capreolum in prolog. sentent. q. 4. a. 2. & est communis Doctorum; et si Argentina in prologo sentent. q. 1. a. 1. & alij nonnulli aliter quandoque docuisse videantur, rati, obiectum principale fidei esse Deum, vel sub ratione glorificatoris, ut Gregorius Ariminensis q. 4. prologi, vel sub ratione Saluatoris, ut Durandus in 3. dist. 24. vel sub alia, ut videre est apud Marsilium q. 2. Prologi a. 5. ubi de Theologia loquens generatim, prout etiam fidem comprehendit, secundum eam nominis declarationem, quam ibidem a. 2. præmiserat, decem hac de re Doctorū sententias recenset, ut fere etiam suo loco in simili de obiecto Theologiæ retulimus tō. 1. disp. 1. q. 3. dub. 1.

26 Probatur assertio. Quia quodlibet est obiectum formale Quod alicuius habitus secundum eam rationem, quam habitus ipse per se ac principaliter respicit, & secundum quam ipsum est obiectum præcipuorum actuum eiusdem habitus: atqui talis est Deus secundum rationem Deitatis, respectu fidei: Ergo, &c. Maior patet. Minor probatur. Quia illam rationem præcipue ac per se respicit habitus, quam non in ordine ad aliud, sed in ordine ad quam, seu ob quam, alia respicit: sed Deum ut Deum propter se, & propter hunc alia fides respicit. Ergo, &c.

27 Minor hæc ita declaratur. Quamquam enim per fidem quædam cognoscantur de Deo, quæ ipsi non competunt, nisi per respectum ad creaturas, in quantum scilicet earum Creator, Saluator, aut glorificator est; tamē multa etiā cognoscit de Deo, quæ ipsi secundū se, quæ Deus est, competūt, v. g. quod sit Omnipotens, omniscius, Trinus & vnus &c. quæ quidem ita sese habent ut non hæc

propter.

propter illa, sed illa propter hæc cognoscantur: non enim ideo cognoscimus Deum secundū se, vt cognoscamus Deum secundum respectum ad creaturas; sed hæc potius cognitio refertur ad illam; tum quia magis concreta, adeoq; posterior, tum quia ratione obiecti quodammodo inferior est illa; vt etiam in simili de Theologia diximus loc. cit. Vnde etiam confirmatur præsens assertio. Nam fides, velut proprius habitus principiorum Theologiæ, conuenit ex parte obiecti incomplexi Quod, cum ipsa Theologia; cuius obiectum formale Quod esse Deum vt Deum, ibidem probauimus.

28

Neque obstat, quod vt obijcit Durandus loc. cit. multa conueniunt Deo, vt Deus est, quæ naturali ratione de eo cognoscuntur. Nam hæc ipsa quoq; tum ab ijs, qui demonstrationem de iisdem non habent, vt omnes fatentur, tum ex veriori sententia, etiam ab habente eorū demonstrationem, per fidem quoq; credi possunt, vt dicitur dub. 6. Et quamuis non possent, sunt tamen adhuc alia, quæ de Deo secundum se creduntur, v.g. Trinitatis mysterium, & ratio singularum personarum in Deo, quæ naturali ratione cognosci nõ possunt. Quare posset nihilominus Deus vt Deus, in quantum cadit sub rationem formale propter quam, siue sub qua (per quam satis nihilominus distinguitur fides ab alijs habitibus, idẽ alioquin obiectum Quod habentibus) esse principale & formale obiectum Quod fidei, etiam si naturales illæ veritates de Deo per fidem credi nullo modo possent.

DVBIVM III.

Quodnam sit obiectum fidei formale Quo; speciatim an sit diuina reuelatio, & in quo hæc consistat, qualisue sit; & an præter hanc, detur distincta ratio formalis obiectiua sub qua.

S. Thomas 2. 2. q. 1. a. 1.

29

DE hac re non eodem modo loquuntur Theologi. Nam primò Aureolus apud Capreolum in 3. distinct. 24. q. 1. & Ariminenſis in prologo q. 4. a. 2. fauente etiam Scoto in 3. d. 23. q. 1. ipsam diuinitatem pro formali & vltimata ratione seu causa credendi assignant. Secundò Parisiensis tract. de fid. & leg. auctoritatem DEI præcipientis pro formali ratione obiecti fidei cõstituit. Tertio recentiores nonnulli docent, formalem credendi rationem esse Deum, vt est causa efficiens habitus seu luminis fidei, illuminantis non modo intellectum credentis, sed ipsum etiam obiectum creditum, ad eum modum, quo lumen illuminat obiectum visibile. Ita Bannes hic q. 1. a. 1. dub. 1. ad 3. & fere consentiunt Aragonius & Zumel eodem a. 1. & indicat itidem

Scotus in 3. dist. 23. q. 1. a. 2. Cæterum quarta & communis sententia formale obiectum Quo, seu rationem formalem propter quam, seu per quam fidei, statuit esse primam veritatem in dicendo, seu diuinam reuelationem; quam tamen rursum non omnes eodem modo explicant, vt dicemus.

Vt verò simul omnia comprehendamus, quæ ad rationem obiecti formalis Quo fidei pertinet, hæc quinque sequentibus assertionibus breuiter explicabim⁹. 1. An seu prima veritas in dicendo, seu reuelatio diuina sit formale obiectum fidei. 2. quid sit ea reuelatio, an etiã comprehendat aliqua signa externa. 3. qualis esse debeat ea reuelatio; an obscura; an publica: an potius sufficiat etiam priuata; eaque vel consistens in infusiore habitus fidei; vel in speciali notificatione, quæ subinde quibusdam sanctis accidit: item an requiratur immediata reuelatio, an sufficiat mediata. 4. An reuelatio ipsa immediatè, an potius propositio reuelata sit obiectum formale Quo fidei. 5. denique an præterea assignanda sit distincta ratio sub Qua.

ASSERTIO I. Obiectum formale Quo fidei, seu ratio formalis Qua, siue propter quam, est prima ac summa in dicendo veritas seu auctoritas Dei aliquid reuelantis. Ita S. Thomas hic q. 1. a. 1. Caietanus, Medina, Bannes, Aragonius ibidẽ, Gregorius de Valentia q. 1. pun. 1. §. 4. Canus libro 12. locorum cap. 3. post Alensem 3. part. q. 78. memb. 4. Altrifiodorensem lib. 3. sumæ tract. 3. cap. 1. q. 3. Albertum in 3. dist. 23. a. 7. & 12. Bonauenturam dist. 24. a. 1. q. 2. & 12. Richardum dist. 23. a. 4. q. 3. Durandum dist. 23. q. 7. num. 12. & dist. 24. q. 1. & 2. Capreolum dist. 24. q. vn. a. 1. Gabrielem dist. 23. q. 2. art. 1. & Marsilium in 3. q. 14. contra Aureolum, & Parisiensem, locis cit.

Probatur assertio ex scriptura, quæ fidei assensum apertè resoluit in auctoritatem infallibilem Dei loquentis seu reuelantis, Matthæi 16. v. 17. *Beatus es Simon Bariona, quia caro & sanguis non reuelauit tibi, sed Pater meus, qui in celis est.* Ioannis 1. v. 18. *Deum nemo vidit unquam: unigenitus Filius, qui est in sinu Patris, ipse enarrauit, hoc est, diuina auctoritate reuelauit.* Rom. 4. v. 3. & Genesis 15. v. 6. *Credidit Abraham Deo (nempe reuelanti, siue loquenti) & reputatum est illi ad iustitiam.* 1. Theſſal. 2. v. 13. *Cum accepissetis à nobis verbum auditus Dei, accepistis illud, non vt verbum hominum, sed sicut est vere, verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis.* Et 1. Ioan. 5. v. 6. *Si testimonium hominum accipimus, testimonium Dei maius est: quoniam hoc est testimonium Dei, quod maius est, quoniam testificatus est de filio suo, Qui credit in filium Dei, habet (siue obseruat & accipit) testimonium Dei in se. Qui non credit filio, mendacem facit eum: quia non credit in testimonium, quo testificatus est Deus de filio suo.* Idem verò est Deus loquens, dicens, testificans, reuelans. Et plura eiusmodi passim occurrunt, vt Isaiæ 55. Ioannis 12. & 18. 2. Cor. 13. Galat. 1. 1. ad Timoth. 3. 2. Petri 1. Idem docet S. Dionysius cap. 7. de diuinis nominibus cum ait, *fides esse circa simplicem & semper existentem veritatem.*

Ratio